

Riport Békéscsabáról

Fut a kerék, szaladnak rétek,
iparkodnak fák, villanypóznák
— megmutatja alföldi arcát
új Magyarország.

Láttam télen, láttam már nyáron,
láttam hóval fedett fehéren,
láttam, mikor tikkadtan lesett
felhőt az égen.

Tavasszal is jártam már erre;
láttam parcelláit a gondnak,
kulákvöldek gonosz határa
között mozogtak.

— És most ősz van... Törpe mezőket
óriássá szűnt a közös telt.
Szabad léteketű világban
jár a tekintet.

Irányt nem bús toronyok mutatnak,
igazítóink ma már mások;
— az útméni 'áblákról harsog:
„Gépállomások“!

Fut a kerék fáradhatatlan...
— úgy fusson, hogy legkésőbb délre
megérkezzünk „viharoknak“
a közepébe.

Ott, hol az ég földdel fogódzik,
messzeségből előrelépnek
éber őrként, s szemügyrevesznek,
a gyárkémények.

Békéscsaba. — Szerinte a gyárak
delet fújnak... — Legszebb köszöntés!
Kulákváros volt itt, de pusztít
az ürgeöntés.

Komoly a nép, kemény az ökle;
az ellenségnek nincs bocsánat!
Betyároknek errefelé is
odavágnak!

Disznókereskedők és grófok,
„vitézek“ és bankárok, nektek
a hazában Békéscsabán is
rég befellegzett.

Megfordult, a helyére fordult
a rend. Nincs már „kérlekalácssan,
urambátyám“ gépezet többé.
— Helyitanács van!

Gyárkazánok tűzét hevítő
és magvető emberek végzik
jó ügyünknek számadó dolgát
bölcstől végig.

Jól csinálják? — Beszél a város;
— cserfes utcák, újtetős házak,
gyermekkertek csivitelése
mind erről árad.

Hétköznapon a Sztálin-úton
vásárnapos sokadalommal
árad a nép... Beszédes, kedves,
— nincs dolga gonddal.

Kezdet ez még — és minden napnak,
— szebbnek, jobbnak — nagy harc az ára,
de úgy hallgat, miként a gyermek,
a nép a Pártra.

Ez a város már nem a régi;
uralják az iskolák, gyárak,
népboltok, — a fényei munkánk
szép csillagának.

Tollbamondja magát az élet.
Minden kérdésre megfelelnek;
— felel derűs kedvvel a felnőtt
s kacagó gyermek.

Irom: „... és új városrész épül
északra, — túl a Körös-gáton...“
Jegyzem: „ — Ezer dolgozó lesz a
gépállomáson...“

„ — Négy év alatt végziünk a ter:vel!...“
— zeng a város kórusban, bátran,
— s szovjet gépek dala kíséri
a Ruhagyárban.

Új város ez! — Most épül-frissül,
mint az őszi dércsípte hajnal.
„Jaminában“ gyártják a téglát
pirosló arccal! ...

Fut a kerék város szívéből...
A novemberi koraeste
sötétjében villanyszemet nyit
a házak teste.

Óriási jánosbogárként
fénylenek az üzemek, termek...
— Gépkocsink a gyárzűmmögésre
testvérként berreg...

Hazafelé szalad a jármű,
nagy otthonunk más szögletébe
igyekezünk, — messzire kísér
a város fénye...

Térdemen, a jegyzetfüzetbe
beírom még — ne legyen híjas —
„... a gépállomás vezetője
Kossuth-díjas!“

Riadalom a kórházban

Nemsokára csapolnak a hármashból. Még egy félóra kell a kikészítéshez, kiveszik az utolsó próbát, aztán felírják a táblára: Szekeres-brigád, adagidő: 4 óra 20 perc. Ha semmi nem jön közbe, meglesz. A kis kemencék brigádjai között mindig az első helyek valamelyikén álltak. És ez szép, ha arra gondolunk, hogy 12 brigádról van szó.

Pedig Szekeres István olvasztár nem fiatal ember már. Fiatal ember? Ó, itt a négyes, az ifi-brigádok kemencéje mellett látszik igazán, hogy szállnak az évek az ember feje fölött. Egy, öt, tíz, húsz, észre se veszed. Nemrég még magad is fiatal olvasztáregéd voltál, négyes vagy hármash segéd, az volt a vágyad, hogy valamikor önállóan készíthess acélt, ma meg már öreg, tapasztalt olvasztár vagy. Meg tudod mondani a beolvasás után az acél fővéséből, az első töret próba után, megizzadsz-e ezzel az adaggal, vagy megy minden simán. A sapkádhoz varrt kék üvegen komolyan összehúzott szemmel nézed a kis próbátégelybe csobogó fehér acélt, kicsit megkavarja a próbás fiú, s te látod a szikrázásából a karbonját. Megkapod a töretpróbát vagy a laboratóriumi elemzést, és nem is töprengsz, amikor megmondod pontosan, hány lapát meszet, szilíciumot s más egyebet dobjanak a kemencébe.

Az évek szállnak, az ember nem jegyzi a számukat, csak az élet vései be arcodba a rovátkáit. Ha nagyon figyelned a redők születését.